

Hồi 44

Tẩu Hỏa Nhập Ma Khó Tự Cứu Truyền Công Vận Kiếm Lộ Thần Thông

Kim Trục Lưu vốn chẳng sợ trời chẳng sợ đất, nhưng thấy Văn Đạo Trang trở nên điên cuồng, cười rú lên rồi nhảy bổ về phía chàng, chàng cũng không khỏi kinh hoảng. Chàng chợt cảm thấy công lực của đối phương dồn ra, như nước triều, Kim Trục Lưu thi triển Thiên la bộ pháp nhưng né cũng không được, lúc này chàng như con thuyền nhỏ dập dềnh trong cơn sóng lớn, người không khỏi lảo đảo.

Kim Trục Lưu cả kinh, thầm nhủ: “Thật kỳ lạ, sao khí lực của y đột nhiên tăng lên thế này?” Vốn là trước khi tẩu hỏa nhập ma người có võ công cao cường sẽ lâm vào trạng thái điên cuồng, tiềm lực trong người tuôn ra. Đó chính là hiện tượng hồi quang phản chiếu.

Sử Hồng Anh liếc mắt nhìn, thấy Kim Trục Lưu hình như không đỡ nổi, bất giác kêu hoảng. Chính vì nàng phân tâm, Dương Hạo thúc ngang một chỗ, đánh lui Công Tôn Yến, rồi đột nhiên biến thành một đòn Long bảo thủ xé toạc tay áo của Sử Hồng Anh. Kim Trục Lưu không hề biết Văn Đạo Trang đã lâm vào trạng thái hồi quang phản chiếu, lòng chỉ nghĩ: “Mình không thể để cho Hồng Anh lo lắng!” Liền thâm nhập tinh thần, sử dụng bộ Đại tu di kiếm thức, đây là bộ kiếm thức phòng thủ rất nghiêm ngặt, do thủy tổ của phái Thiên Sơn là Lăng Mạt Phong sáng tạo, sau đó Kim Thế Di được Đường Hiểu Lan truyền lại rồi ông ta đã cải tiến hơi khác đi. Bộ kiếm pháp này có thể chống đỡ cao thủ giỏi hơn mình nhiều, lại thêm Kim Trục Lưu sử dụng cây huyền thiết bảo kiếm cho nên lực phòng ngự mạnh hơn gấp nhiều lần kiếm bình thường? Do đó chàng tuy không biết đối phương chỉ là hồi quang phản chiếu nhưng đã áp dụng đúng chiến thuật. Tuy chỉ có đỡ chứ không trả đòn được, nhưng tình thế của chàng cũng đã tạm ổn.

Sau khi Văn Đạo Trang tấn công mấy mươi chiêu, y dần dần đuối sức, Kim Trục Lưu thở phào, lớn giọng nói: “Hồng Anh, huynh đã đối phó được y, muội đừng lo lắng! Các người hãy hạ lên lão tặc Dương Hạo rồi đến giúp ta cũng không muộn”.

Dương Hạo một mình địch ba người hơi chiếm thượng phong, nhưng một lúc lâu sau cũng lo trong bụng. Sớm y tưởng rằng Văn Đạo Trang sẽ mau chóng hạ thủ Kim Trục Lưu, lúc này không khỏi thất vọng, thầm nhủ rằng: “Võ công của Kim Trục Lưu thật quái

dị, rõ ràng đã bại nhưng không biết sao trong chớp mắt đã lấy lại cân bằng. Vạn nhất Văn Đạo Trang không đánh bại mình sẽ hỏng bét?” Ngay lúc này, chỉ cần một bên thắng trước thì có thể giúp cho phe mình.

Dương Hạo sợ Văn Đạo Trang không tìm được Kim Trục Lưu cho nên càng nôn nóng cầu thắng.

Sử Hồng Anh đã yên tâm nên ngưng thần đối địch. Lịch Nam Tinh, Công Tôn Yến vẫn chưa hồi phục khí lực, trong ba người thì Sử Hồng Anh có công lực cao hơn. Những đòn sát thủ Dương Hạo đánh ra đều bị nàng hóa giải. Công Tôn Yến né tránh chính diện, sử dụng chiến thuật du đấu, chuyên đâm vào các huyệt đạo yếu hại của Dương Hạo. Nàng và Lịch Nam Tinh đều không sợ Tu la âm sát công cho nên cứ áp sát người tấn công, vì thế cũng gây nguy hiểm cho Dương Hạo.

Dương Hạo đánh mãi không thắng, bắt đầu trong lòng lo như lửa đất, thầm nhủ: “Kỳ lạ, sao bọn chúng vẫn chưa tới?” Họ đã đánh nhau nửa canh giờ, ở đây cách hương đường của Thiên ma giáo chỉ có mấy dặm lẽ ra thủ hạ của Dương Hạo đã chạy tới.

Nhưng Lịch Nam Tinh còn lo hơn y. Lúc này, tình thế của Kim Trục Lưu tuy đã đỡ hơn nhưng cũng chỉ gắng gượng chống trả mà thôi. Nhìn bề ngoài Văn Đạo Trang vẫn chiếm thượng phong.

Lịch Nam Tinh thầm nhủ: “Lần nay Trục Lưu vì mình mà không ngại nguy hiểm, đi vào hang hùm điều tra chân tướng, sao mình có thể để cho y bị thương bởi tay Văn Đạo Trang?” Lúc này khí lực của chàng đã hồi phục được năm thành, nếu hợp lực ba người thì có thể giúp Kim Trục Lưu đánh thắng nhưng trước tiên phải trừ Dương Hạo.

Lịch Nam Tinh lướt người tới mạo hiểm tấn công, bị Dương Hạo tìm ra sơ hở, chỉ nghe y quát lớn một tiếng rồi chụp lấy vai của Lịch Nam Tinh!

Công Tôn Yến theo sát Lịch Nam Tinh, thấy thế lập tức vùng kiếm đâm tới. Hai động tác đều nhanh đến cực điểm, Dương Hạo không kịp bóp nát xương tỳ bà của Lịch Nam Tinh, đành nhả kinh lực ra lòng bàn tay, xoay người đối phó với kiếm chiêu.

May mà Dương Hạo không đủ lực cho nên Lịch Nam Tinh chỉ bị ném lên không trung, chàng lộn hai vòng rồi rơi xuống mà chẳng hề bị thương.

Trong kiếm quang nhân ảnh, chợt nghe Dương Hạo quát: “Buông kiếm!” Hai cây kiếm của Công Tôn Yến hóa thành hai luồng ngân hồng bay lên không trung. Cả người của Dương Hạo cũng bay theo, vụt lui ra sau đến ba trượng, té ra nàng đã bị Dương Hạo đoạt lấy hai thanh kiếm, may mà nàng vừa mất kiếm thì đã nhảy vọt ra.

Ngay lúc này, chợt nghe giọng nói già nua quát rằng: “Ai dám bắt nạt con gái ta?”

Tiếng quát ấy như sấm nổ giữa trời xanh, Dương Hạo chấn động, bất đồ thối lui mấy bước, không dám tấn công Sử Hồng Anh nữa. Thật ra người ấy vẫn chưa tới, nếu Dương Hạo dám tấn công thì Sử Hồng Anh chẳng đỡ nổi một đòn đánh toàn lực của y. Nhưng Dương Hạo vừa nghe thì đã biết kẻ ấy là ai cho nên hoảng hốt thối lui!

Người ấy chính là tổng đà chủ Công Tôn Hoằng. Đâu chỉ có một mình Công Tôn Hoằng, đi cùng với Công Tôn Hoằng là một người nữa, đó chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ Giang Hải Thiên! Dương Hạo ngẩng đầu nhìn lên thấy Giang Hải Thiên lập tức hồn bay phách tán.

Công Tôn Yển vui mừng ra mặt, kêu lên: “Cha, con không sao!” Công Tôn Hoằng nắm hai tay nàng, ngạc nhiên hỏi: “Con không cảm thấy lạnh ư?” Công Tôn Yển cười nói: “Tu la âm sát công không thể đả thương được con, con đang nóng nực trong người”.

Công Tôn Yển nắm hai tay cha, chợt cảm thấy lòng bàn tay có một luồng nhiệt lực truyền vào, trong khoảnh khắc đã lưu chuyển khắp toàn thân, trong người cảm thấy rất thoải mái dễ chịu. Té ra Công Tôn Hoằng đã dùng chân lực của bản thân đả thông kỳ kinh bát mạch, giúp cho nàng tự vận thành nội tức. Công Tôn Yển hít sâu một hơi, nàng cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, bất đồ kêu lên: “Nam ca, đến đây!”

Lịch Nam Tinh bị rơi từ trên không trung xuống, chàng thử vận khí liền biết mình vẫn chưa bị thương. Bèn mới chạy đến gặp Công Tôn Hoằng.

Công Tôn Hoằng nhìn dò xét nàng rồi cười ha hả. Công Tôn Yển ngạc nhiên hỏi: “Cha, tại sao cha lại nhìn Nam ca như thế?” Công Tôn Hoằng cười nói: “Yển nhi, lần trước ta đã gặp giáo chủ Thiên ma giáo, kẻ ấy giống hệt như Nam ca của con”.

Lịch Nam Tinh đã nghe Kim Trục Lưu kể lại chuyện này, bèn thưa: “Đó chính là Dương Hạo đã bày trò. Kẻ mạo danh là sư diệt của y”.

Công Tôn Hoằng nói: “Được, tên Dương Hạo này đáng ghét như thế, lát nữa ta sẽ dạy cho y một bài học”.

Công Tôn Hoằng và con gái cứ nói chuyện với nhau, tựa như chẳng hề để ý Dương Hạo. Dương Hạo đứng ngẩn người một bên, không dám động thủ, cũng không dám bỏ chạy. Y biết Công Tôn Hoằng hơn mình mười lần, dù có chạy cũng không thoát.

Dương Hạo chẳng còn cách nào, đành đánh liều nói: “Lão già Công Tôn kia, võ công của người cao hơn ta, nhưng cũng đừng hòng bức hiếp ta. Chết trong tay người cũng đáng, người muốn thế nào thì cứ đến đây!”

Văn Đạo Trang lúc này đã rơi vào trạng thái điên cuồng, chỉ nghe Dương Hạo nói như thế bỗng đột nhiên cười ha hả, khua chân múa tay kêu lên: “Dương Hạo, lão già

khốn kiếp nhà người đừng cướp đổi thủ của ta. Công Tôn Hoàng, Giang Hải Thiên, ha ha, các người đến thật đúng lúc, ta sẽ giết sạch các người báo thù cho con ta!”

Văn Đạo Trang khua chân múa tay trong rối loạn nhưng đều là những chiêu sát thủ. Giang Hải Thiên thấy thế hết sức kinh hãi, lòng thầm nhủ: “Chiêu số của sư đệ quả nhiên cao hơn mình nhiều”.

Kim Trục Lưu thấy Giang Hải Thiên tới tinh thần phấn chấn, hóa giải được hết các đòn tấn công cổ quái của Văn Đạo Trang. Nhưng vì trước khi Văn Đạo Trang lâm vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma khí lực tăng lên rất nhiều, Kim Trục Lưu đành chịu ở thế hạ phong.

Công Tôn Hoàng nắm tay Lịch Nam Tinh dồn nội lực vào, chỉ trong chớp lát sắc mặt của Lịch Nam Tinh đã hồng hào. Ngay lúc này Dương Hạo mới lên tiếng khiêu chiến với ông ta.

Công Tôn Hoàng cười ha hả: “Người là cái thứ gì mà xứng giao thủ với ta. Yấn nhi, còn hãy cùng Lịch đại ca thay ta phế võ công của y!” Công Tôn Yấn, Lịch Nam Tinh đều vang một tiếng rồi cả hai nhảy vọt ra.

Dương Hạo thầm mừng nhưng giả vờ nổi giận: “Lão già Công Tôn, người đừng coi thường ta như thế! Nếu ta lỡ tay dẫm thương bọn chúng thì đừng trách ta!”

Công Tôn Hoàng cười: “Người hãy yên tâm, nếu có thể chạy thoát trong tay của bọn chúng, từ rày về sau ta không tìm người tính sổ nữa”.

Dương Hạo nghe Công Tôn Hoàng hứa không xen vào, trong lòng cả mừng, rồi nói lớn: “Được, quân tử nói một lời xe bốn ngựa khó đuổi! Công Tôn cô nương, người và Lịch công tử cứ đến đi!”

Sử Hồng Anh không biết họ đã được Công Tôn Hoàng giúp hồi phục công lực, đang chần chừ suy nghĩ có nên giúp họ hay không. Công Tôn Yấn cười nói: “Sử tỷ tỷ, tỷ và Kim đại ca cứ đánh Văn Đạo Trang, chúng ta hãy xem thử ai thắng trước, được không?”

Sử Hồng Anh nghe nàng nói như thế nghĩ bụng: “Chắc họ nắm chắc phần thắng nên mới nói như thế”. Liền nói: “Được, tôi sẽ cố gắng hết sức, xem thử ai hơn ai”.

Văn Đạo Trang cười quái dị: “Tiểu yêu tinh, người cũng đến đây! Người có gan hại chết đại ca của người thì cũng đi theo con trai ta”. Sử Hồng Anh mắng: “Đồ điên, đừng nói vớ vẩn?” Rồi nàng đánh ra một chiêu Ngọc nữ đầu thoa, mũi kiếm xía vào hậu tâm của Văn Đạo Trang. Văn Đạo Trang sau lưng như mọc thêm đôi mắt, y trở tay lại đánh

ra một chưởng, đẩy bật mũi kiếm của Sử Hồng Anh, ba ngón tay chụp vào mạch môn của nàng. Đó chính là thủ pháp tay không đoạt binh khí.

Kim Trục Lưu quát: “Chớ làm hung!” Rồi cây huyền thiết bảo kiếm chém xuống Văn Đạo Trang tuy thần trí không còn tỉnh táo nhưng cũng rất lanh lẹ, y hạ người, cây nhuyễn kiếm bật ngược ra, chặn huyền thiết bảo kiếm lại, rồi y vung thanh kiếm, ánh hàn quang xẹt tới, lại thêm một chiêu kiếm hiểm hóc nữa, đâm vào huyết khí du ở bề sườn của Kim Trục Lưu.

Lúc này Văn Đạo Trang đã sắp rơi vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma, nên trong khoảnh khắc công lực giữa hai bên cách nhau không xa. Văn Đạo Trang đỡ được cây huyền thiết bảo kiếm, tuy vẫn có thể phản công nhưng không còn đủ sức đánh Sử Hồng Anh. Sử Hồng Anh phát bàn tay, hóa giải thủ pháp đại cầm nã của y, quát: “Trúng chiêu!” Rồi lập tức đánh ra một chiêu Kim châm độ kiếp đâm vào huyết đan điền của y.

Văn Đạo Trang bước đi loạng choạng tựa như kẻ say, nhưng né tránh được đòn sát thủ ấy của Sử Hồng Anh. Sử Hồng Anh tưởng rằng nhát kiếm này có thể lấy mạng y không ngờ y vẫn có thể né tránh trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, trong bụng cũng kinh hãi. Nhưng Văn Đạo Trang cũng không thể đâm trúng được Kim Trục Lưu.

Phía bên kia Lịch Nam Tinh và Công Tôn Yến cũng bắt đầu giao thủ với Dương Hạo.

Dương Hạo không biết họ đã hồi phục công lực, thậm chí: “Nếu mình đánh trọng thương ả nha đầu này, lão già Công Tôn tuy đã nói trước nhưng cũng chưa chắc tha cho mình. Vậy mình phải đả thương Lịch Nam Tinh”. Nghĩ chưa dứt, nào ngờ Lịch Nam Tinh đã đâm kiếm tới, kinh lực mạnh hơn lúc trước nhiều. Dương Hạo không khỏi cả kinh. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Công Tôn Yến đã đâm ra ba kiếm liên hoàn, mục tiêu là cổ họng, vai trái và hai bề sườn của y khiến Dương Hạo luống cuống tay chân. Lịch Nam Tinh lướt người vung kiếm, Dương Hạo vung ngang chưởng gạt ra, chỉ nghe soạt một tiếng, vai trái đã bị Công Tôn Yến chém một mảng thịt. Té ra y dùng tám thành chưởng lực đánh bật kiếm của Lịch Nam Tinh, không còn đủ sức đối phó với kiếm chiêu quỷ dị của Công Tôn Yến.

Công Tôn Hoằng cười ha hả: “Cả con gái của ta mà người không đánh lại được, còn muốn ta động thủ?” Dương Hạo cố nén đau gầm rít: “Lão già Công Tôn, người biết ta nể mặt không...” Công Tôn Yến cười lạnh: “Ai cần người lấy lòng cha ta, người có bản lĩnh gì thì cứ giở ra hết!”

Dương Hạo lúc này biết đã khó thắng, nhưng muốn thắng vẫn còn được, rồi quát: “Người đừng hối hận!” Hai chưởng liền vung ra, sử dụng Tu la âm sát công đến tầng thứ tám toàn lực tấn công Công Tôn Yếm

Lịch Nam Tinh múa kiếm như gió, trong vòng một chiêu đã liên tục đâm vào bảy đại huyết của Dương Hạo. Công Tôn Yếm đâm soạt một kiếm từ phương vị mà y không ngờ tới. Dương Hạo chưa phát hết chưởng lực vai trái lại bị trúng một kiếm nữa.

Nhưng Công Tôn Yếm cũng bị chưởng lực của y đánh thối lui mấy bước. Công Tôn Yếm tuy không sợ Tu la âm sát công nhưng công lực của bản thân nàng cũng kém hơn y một bậc.

Dương Hạo liên tục trúng hai kiếm, may mà chỉ bị thương ở ngoài da thịt nhưng cũng cảm thấy đau đớn khó chịu. Y tức đến nổi kêu oai oái, lại lao lên liều mạng.

Trong những ngày ở Đào Hoa Cốc, cả hai đã luyện một bộ kiếm pháp đối địch, lúc này không đủ sức cho nên không thể phối hợp, nay mới có cơ hội thử với Dương Hạo.

Công lực của Lịch Nam Tinh cao hơn, có thể chống địch từ phía chính diện, hóa giải thế công của Dương Hạo. Thân pháp của Công Tôn Yếm linh hoạt, đánh kiếm nhanh như chớp giật, có thể đột kích kẻ địch từ mặt bên. Hai người tuy lần đầu tiên chống địch, nhưng một người công một thủ rất kín kẽ. Công Tôn Hoàng thấy thế lòng hoa nở rộ, vuốt râu mỉm cười nghĩ bụng: “Có được rể quý như thế này còn cần gì nữa!”

Một hồi sau chỉ thấy hai kiếm tung bay, kết thành một màn lưới kiếm nhốt Dương Hạo vào ở giữa. Dương Hạo tựa như con mãnh thú bị thương, tả xung hữu đột mà vẫn không thoát được. Lúc này mới biết quả nhiên muốn thoát cũng khó.

Giang Hải Thiên thấy thế ngạc nhiên, cười rằng: “Công Tôn tiên bối, chúc mừng ông. Công Tôn tiểu thư tuổi còn trẻ mà có thể hóa giải được Tu la âm sát công đến tầng thứ tám! Đúng là trường giang sóng sau xô sóng trước. Đáng mừng! Đáng mừng!”

Công Tôn Hoàng nói: “Giang đại hiệp đã quá khen. Thật không dám giấu, không phải tôi dạy nó công phu chống ngự hàn độc, tôi nghĩ Lịch thiếu hiệp đã được lệnh sư truyền thụ. Nói là biết phá giải Tu la âm sát công, trên đời này chỉ có lệnh sư làm được, nhớ lại năm xưa lệnh sư đánh bại Mạnh Thần Thông, đó mới thật sự là hóa giải Tu la âm sát công đến tầng thứ chín!”

Giang Hải Thiên ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Tại sao lúc này ông ta lại nhắc đến chuyện xưa?” rồi cũng vỡ lẽ ra: “Té ra ông ta muốn mượn cơ hội này, mong mình nhắc Lịch Nam Tinh phá giải Tu la âm sát công của Dương Hạo. Ông ta đã từng nói phế công phu của Dương Hạo”. Bèn nói: “Gia sư đã từng nói, chỉ cần luyện nội công đến mức

không sợ hàn độc, muốn phá giải Tu la âm sát công dễ như trở bàn tay. Lệnh ái đã không sợ hàn độc, lần này Dương Hạo không thể nào thoát khỏi bàn tay của họ!” Trong câu nói của Giang Hải Thiên, ông ta nhắc đến hai chữ “bàn tay”, Lịch Nam Tinh nghe thế liền hiểu ngay.

Số là người luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ chín trở lên, khí âm hàn chắc chắn ngưng tụ ở lòng bàn tay, nếu đâm xuyên huyết lao cung của kẻ ấy thì chắc chắn sẽ phá được võ công của y.

Thế rồi Lịch Nam Tinh lướt người đâm kiếm vào lòng bàn tay của Dương Hạo, Dương Hạo quả nhiên kinh hoảng vội vàng rút tay lại.

Dương Hạo chẳng phải hạng tầm thường, Lịch Nam Tinh muốn đâm vào huyết lao cung của y cũng không dễ. Giang Hải Thiên thấy Lịch Nam Tinh đâm kiếm ra thì biết chàng đã lãnh ngộ, vì thế quay đầu sang xem hai người Kim, Sử đối phó với Văn Đạo Trang.

Công lực của Kim Trục Lưu vốn không kém Văn Đạo Trang nhiều, được Sử Hồng Anh giúp đỡ chiếm ngay được thượng phong.

Văn Đạo Trang kêu lên ối chao, đột nhiên phun ra một ngụm máu, vẻ mặt càng điên cuồng hoài Giang Hải Thiên thất kinh kêu: “Sư đệ cẩn thận!”

Công Tôn Hoằng ngạc nhiên: “Theo tôi thấy y sắp không thể giữ được mạng mình. Giang đại hiệp còn lo điều gì?”

Giang Hải Thiên nói: “Lão tiền bối nói phải, có lẽ y đã biết, khó giữ mạng. Nhưng y phun ra một ngụm máu tươi không phải là vì bị nội thương mà đang sử dụng Thiên ma giải thể đại pháp!”

Thiên ma giải thể đại pháp là một loại nội công của tà phái, sau khi nôn máu ra công lực cũng tăng lên gấp bội. Nhưng sử dụng loại công phu này rất tổn hao nguyên khí, sau đó không chết cũng tàn phế. Cho nên cao thủ tà phái chỉ khi muốn ôm nhau cùng chết với đối phương mới dám sử dụng.

Văn Đạo Trang cắn đầu lưỡi sử dụng Thiên ma giải thể đại pháp, quả nhiên thế công càng mãnh liệt hơn, cây huyền thiết bảo kiếm của Kim Trục Lưu hầu như không thể chặn được. Sử Hồng Anh càng không thể tiến gần vào người y.

Công Tôn Hoằng thất kinh: “Như thế chúng ta không cần nghĩ đến quy củ giang hồ gì nữa. Giang đại hiệp, hai chúng ta ai sẽ ra tay đây?”

Giang Hải Thiên nói: “Tiền bối đừng nhọc lòng”.

Ý như muốn nói đương nhiên là mình ra tay. Nhưng sau khi nói thì vẫn thảnh thơi đứng nhìn.

Văn Đạo Trang cười lên điên cuồng: “Kim Trục Lưu, người có huyền thiết bảo kiếm mà chẳng làm gì được ta, ta là thiên hạ đệ nhất, người có phục chưa?” Thế rồi hai chưởng đánh ra liên tục. Hai người Kim, Sử thi triển Thiên la bộ pháp tránh trái né phải, bị y đẩy lùi đến hơn một trượng, lúc này ngực đều cảm thấy bị dồn ép, hầu như không thở nổi.

Văn Đạo Trang cười chưa dứt thì chợt rú lên: “Trung nhi, con ở dưới chín tuổi thật cô đơn buồn bã! Cha sẽ bảo người xuống làm bạn cùng con!” Y cứ gào lên khiến Sử Hồng Anh phải kinh hoảng. Lúc này Văn Đạo Trang vung kiếm chém soạt một cái, ngọn roi mềm của Sử Hồng Anh đã bị đứt một đoạn. Kim Trục Lưu cả kinh, vội vàng xông đến trước mặt Sử Hồng Anh vung kiếm che lại. Nhưng chưởng lực như dời núi lấp biển của Văn Đạo Trang cứ dồn tới, thanh huyền thiết bảo hiểm không thể nào thi triển được. Kim Trục Lưu sử dụng thân pháp Thiên cân trụ mà người vẫn phải lảo đảo như con thuyền nhỏ trong cơn sóng lớn.

Chợt nghe Văn Đạo Trang quát lớn một tiếng, người chợt xoay mòng mòng, cây nhuyễn kiếm vung lên, cây huyền thiết bảo kiếm bị y đánh bật ra, Văn Đạo Trang xoay mấy vòng đến trước mặt Sử Hồng Anh, vung năm ngón tay chụp xuống thiên linh cái của nàng! Lúc này Sử Hồng Anh đối diện với y, chỉ thấy cơ mặt của y đã biến đổi, trông rất kinh dị, Sử Hồng Anh bất giác kêu lên ối chao!

Công Tôn Hoằng thấy thế kêu lớn: “Không xong?” Rồi bất giác bước ra, nhưng ông ta vừa mới bước ra đã cảm thấy tiếng gió lướt qua bên mình, thân pháp của Giang Hải Thiên nhanh đến khó hình dung, chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt Văn Đạo Trang. Còn hai người Kim, Sử đang nắm tay thoát ra khỏi vòng chưởng của Văn Đạo Trang. Cả Công Tôn Hoằng cũng không thấy Giang Hải Thiên cứu Sử Hồng Anh thoát hiểm như thế nào. Công Tôn Hoằng bất giác nóng ran mặt, thầm nhủ: “Giang đại hiệp quả nhiên là thiên hạ đệ nhất cao thủ! Đúng là núi này cao còn có núi khác cao hơn!”

Văn Đạo Trang trợn đôi mắt trắng dã, nhìn chăm chăm vào Giang Hải Thiên rồi nói: “Ta nhận ra người, người là Giang Hải Thiên! Sư phụ của người không ở Trung Nguyên, ai cũng nói võ công của người là thiên hạ đệ nhất. Người có dám đánh với ta không?” Giang Hải Thiên lạnh lùng: “Võ công không có đệ nhất. Sư phụ của ta đánh khắp thiên hạ không địch thủ, nhưng chính người đã nói với ta câu ta vừa nói với người”.

Văn Đạo Trang cười ha hả: “Ai bảo võ công không có đệ nhất, ta chính là thiên hạ đệ nhất. Người sợ ta phải không? Hừ, người sợ ta, ta cũng đánh người, ai bảo người đã

giết chết con trai của ta, ta sẽ trả thù cho nó!” Lúc này thần trí của y đã mê loạn, thấy ai cũng nghĩ là kẻ thù giết con mình.

Giang Hải Thiên nói: “Ta không sợ người, cũng chẳng muốn giết người”. Văn Đạo Trang ha hả cười: “Người không giết ta nhưng ta sẽ giết người!” Rồi đâm soạt tới một kiếm.

Chỉ nghe keng một tiếng, cây kiếm của Văn Đạo Trang bay lên không trung! Công Tôn Hoảng khen rằng: “Hay cho công phu Đàn chỉ thần thông!” Văn Đạo Trang nói: “Người có thần công ta cũng có thần công!” Rồi ném thanh kiếm hai tay đẩy ra, trong vòng mấy trượng cát bụi tung bay, đó là đòn đánh ngưng tụ công lực cả đời của y! Tuy y đã mê loạn nhưng cũng biết Giang Hải Thiên là kẻ cường địch lớn nhất cho nên dồn hết tinh lực ra! Giang Hải Thiên vẫn đứng vững như núi, chẳng hề nhúc nhích. Chỉ nghe bốp một tiếng, bốn chưởng giao nhau chẳng hề rời ra.

Chỉ trong khoảnh khắc, Văn Đạo Trang cảm thấy lòng bàn tay của mình như bị kim nhọn đâm vào một cái lỗ, chân khí trong người tuôn ra không ngớt tựa như cái bóng da bị xì hơi, tứ chi bải hoải, y đứng nhìn Giang Hải Thiên ngẩn ngơ.

Thật kỳ lạ, chân khí của y tuôn ra không ngớt nhưng thần trí dần dần tỉnh táo lại. Tuy tứ chi bải hoải nhưng trong người rất dễ chịu!

Giang Hải Thiên chậm rãi bảo: “Người chỉ mất một đứa con mà đi khắp nơi trả thù, cha con của người đã giết bao nhiêu người, người khác cũng trả thù người làm thế nào?”

Văn Đạo Trang biết mình đã bị Giang Hải Thiên phế bỏ võ công, nghe ông ta nói như thế bất giác gật đầu, chép miệng than rằng: “Đúng thế, ta muốn người ta thường mạng cho con trai ta, ta cũng phải thường mạng cho người ta. Giang đại hiệp, tôi đánh không lại ông, ông hãy giết tôi đi!”

Giang Hải Thiên nói: “Buông đao đồ tể, lập địa thành phật. Nếu từ nay ông biết hướng thiện vẫn có thể còn làm được người tốt”. Văn Đạo Trang đã nhụt chí: “Nay tôi đã là một phế nhân sống trên đời còn có ích gì?” Giang Hải Thiên nói: “Không phải, không phải. Tuy ông không còn Tam tượng thần công nhưng ít nhất có thể truyền cho hậu nhân”. Té ra Giang Hải Thiên phế bỏ võ công của y là muốn giúp y thoát khỏi tẩu hỏa nhập ma.

Người luyện nội công tà phái sợ nhất là tẩu hỏa nhập ma, cho nên tuy Văn Đạo Trang mất nội công nhưng thoát khỏi nỗi khổ này thì cũng cam tâm tình nguyện. Sau khi y tỉnh táo, ý muốn cầu sinh trời dậy, chỉ đành tỏ lời cảm kích Giang Hải Thiên.

Giang Hải Thiên nói: “Năm xưa gia sư làm thế đối với lệnh thúc cũng là muốn Tam tượng thần công của quý phái không bị thất truyền, tôi cũng chỉ bắt chước theo gia sư mà thôi. Mong Văn tiên sinh hiểu nỗi khổ của gia sư”.

Công Tôn Hoàng nói: “Văn Đạo Trang, tôi khuyên ông từ rày về sau phải chọn lựa đồ đệ cho tốt, theo ý của tôi trước tiên phải dạy hẳn làm người, sau đó mới dạy võ công. Ông hãy lấy mình làm tấm gương để đồ đệ của ông khỏi đi vào đường xấu”.

Văn Đạo Trang hổ thẹn cúi đầu: “Đa tạ hai vị đại hiệp đã chỉ bảo”. Công Tôn Hoàng xua tay: “Được, ông nhớ thì tốt. Ông hãy đi đi!”

Tuy Văn Đạo Trang mất võ công nhưng thể lực cũng chẳng kém người thường, y miễn cưỡng mới bẻ một cành cây làm gậy chống xuống núi.

Công Tôn Hoàng cười: “Giang đại hiệp, tôi rất khâm phục khí lượng của ông. Không những ông đã chữa trị cho Văn Đạo Trang mà còn khuyên nhủ y làm người tốt”.

Kim Trục Lưu, Sử Hồng Anh bước tới: “Chúc mừng Công Tôn tiên bối, ông đã hoàn toàn khỏe”. Công Tôn Hoàng cười: “Cũng đều nhờ sư huynh của thiếu hiệp, nếu không mười ngày nữa tôi mới ngồi dậy được”. Té ra mấy ngày trước Giang Hải Thiên đến chỗ ông ta, đã dùng nội công thuần dương giúp ông ta xua tan hàn độc. Thời còn trẻ Giang Hải Thiên đã từng uống thiên tâm thạch, luyện thành môn nội công thuần dương, đây chính là khắc tinh của hàn độc.

Kim Trục Lưu nhìn sang chỗ Lịch Nam Tinh, thấy chàng và Công Tôn Yến liên thủ đã chiếm được thượng phong, nắm chắc thế thắng rồi mới yên tâm cười rằng: “Đã sắp có kết quả. Nhưng sao vây cánh của Dương Hạo vẫn chưa tới?”

Công Tôn Hoàng đáp: “Thiếu hiệp sẽ hiểu ngay thôi”, đang định nói tiếp thì chợt nghe Sử Hồng Anh kêu lên kinh hoảng: “Không xong!”

Kim Trục Lưu cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy Dương Hạo phóng người vọt lên, hai chưởng vỗ xuống thiên linh cái của Công Tôn Yến! Đây chính là một tuyệt chiêu ôm nhau cùng chết!

Té ra Dương Hạo không tin Công Tôn Yến và Lịch Nam Tinh tha cho y, càng không biết rằng Lịch Nam Tinh đã được Giang Hải Thiên chỉ điểm, đâm vào huyệt lao cung của y chẳng qua là chỉ muốn phế võ công mà thôi. Y tưởng rằng sau khi Lịch Nam Tinh phế võ công của y thì sẽ từ từ hành hạ mình, cuối cùng rồi cũng khó thoát cái chết. Cho nên y đánh liều, nhân lúc Lịch Nam Tinh chưa ra tay được liền liều mạng với Công Tôn Yến. Đó là bởi vì võ công của Lịch Nam Tinh tương đối cao hơn, nên y chọn Công Tôn Yến.

Chỉ nghe có tiếng người kêu lên kinh hoảng, hai đạo ngân quang bay lên không trung, Công Tôn Yến lướt xa mấy dặm, Dương Hạo té xuống đất, bốn vó chống lên trời, mặt chảy đầy máu.

Té ra khi Dương Hạo võ hai chưởng xuống, Lịch Nam Tinh đã đâm vào huyết lao cung trên lòng bàn tay của y. Chưởng lực của Dương Hạo đánh rơi kiếm của Công Tôn Yến, chân khí đã thoát ra từ huyết lao cung, thế là hậu kinh không đủ cho nên dù Công Tôn Yến bị y võ vào vai nhưng không hề gì. Công Tôn Yến nhảy vọt ra sau mấy trượng chỉ là do bản năng mà thôi, thực ra võ công của Dương Hạo đã bị phế, y cũng chẳng làm gì được nữa.

Trong khoảnh khắc hai thanh kiếm của Công Tôn Yến bị chưởng lực của Dương Hạo đánh bay lên, mũi kiếm vạch vào mặt y, đâm vào một con mắt của y. Công Tôn Hoàng đỡ con gái dậy, thấy nàng chẳng hề bị thương mới yên lòng, trấn an: “Cha cũng thật sơ suất, khiến con phải thất kinh. Nhưng đây cũng là một bài học cho các con, tuy nắm chắc phần thắng nhưng cũng không nên khinh địch”.

Lịch Nam Tinh mắng: “Tên cẩu tặc này, ta vốn đã muốn tha cho người nhưng người lại thâm độc như thế!”

Dương Hạo bò dậy, hỏi: “Công Tôn đà chủ, ông có giữ lời không?”

Trước khi giao thủ, Công Tôn Hoàng đã căn dặn Lịch Nam Tinh và con gái chỉ phế võ công của y chứ không nói lấy mạng của y.

Công Tôn Hoàng đáp: “Ta đã hứa đương nhiên giữ lời”. Lịch Nam Tinh rút kiếm vào bao, cười lạnh lẽo: “Từ rày về sau người cũng không thể làm điều xấu được nữa. Được người hãy đi đi!”

Dương Hạo cũng bẻ một cành cây làm gậy chống xuống núi như Văn Đạo Trang. Công Tôn Yến nói: “Kẻ này đáng ghét hơn Văn Đạo Trang, kết quả như thế thì thật có lợi cho y!”

Công Tôn Hoàng chợt quát: “Khoan đã?” Dương Hạo cả kinh: “Lão già Công Tôn, người muốn đổi ý ư?” Công Tôn Hoàng đáp: “Đừng sợ, ta đã bảo không lấy mạng người tức sẽ không. Nhưng người không thể bỏ đi, chuyện của Thiên ma giáo vẫn chưa giải quyết xong, người đã mời rất nhiều bằng hữu đến giúp đỡ, chẳng lẽ người không nói gì với họ sao?”

Công Tôn Yến cười: “Đúng thế, phải bắt y ra mặt để cho bọn yêu nghiệt biết y có kết quả như thế nào!” Dương Hạo tiếc không thể chui xuống dưới đất, lòng thầm nhủ: “Bị nhục như thế chết còn hơn!” Nhưng nghĩ lại: “Mình không thể nào trả mối thù này

được nữa, nhưng có thể truyền Tu la âm sát công cho sư diệt của mình, đời này trả không được sẽ đời sau. Chỉ cần mình còn một hơi thở thì quyết phải báo thù”. Y xảo quyết hơn Văn Đạo Trang nên mới nuốt nhục, giả vờ cảm kích: “Công Tôn đà chủ, đa tạ ông đã không giết, tôi đương nhiên nghe lời ông”.

Thế rồi Giang Hải Thiên, Kim Trục Lưu cùng Dương Hạo lên núi trở lại, đi ngang qua góc núi chợt nghe có tiếng ồn ào.

Chính là:

Một niệm từ bi để hậu họa,

Nhổ cỏ xưa rày nhổ gốc ngay.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -